

Po czwarte skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła zasadę nakazującą traktowanie wszystkich przedsiębiorstw jako równych wobec prawa, poprzez błędne zastosowanie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾. Skarżąca podnosi dalej, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, gdyż grzywna nałożona na skarżącą była nieproporcjonalna w stosunku do grzywien nałożonych na wszystkich innych adresatów decyzji w sprawie stabilizatorów cynowych, a w szczególności na spółkę Baerlocher.

Po piąte skarżąca zarzuca Komisji zakłócenie Konkurencji na wspólnym rynku, stanowiące naruszenie art. 101 TFUI i wynikające z błędnego zastosowania przez tę instytucję wytycznych w sprawie grzywien.

Skarżąca twierdzi wreszcie, że Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji, przez to, że nie przeprowadziła dochodzenia starannie i terminowo, a także prawo skarżącej do obrony przez to, że nie kontynuowała dochodzenia w okresie, w którym do Sądu składano wnioski o objęcie dokumentów ochroną ze względu na poufność informacji wymienianych między adwokatem a klientem w sprawie Akzo⁽³⁾.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1)

(²) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. C 210, s. 2)

(³) Wyrok Sądu z dnia 17 września 2007 r. w sprawach połączonych T-125/03 i T-253/03 Akzo Nobel Chemicals i Akros Chemicals przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3523

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2010 r. — Ella Valley Vineyards przeciwko OHIM — Hachette Filipacchi Presse (ELLA VALLEY VINEYARDS)

(Sprawa T-32/10)

(2010/C 80/65)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ella Valley Vineyards (Adulam) Ltd (Jerozolima, Izrael) (przedstawiciel: adwokat C. de Haas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Hachette Filipacchi Presse SA (Levallois-Perret, Francja)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 11 listopada w całości ze względu na naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez ELLA VALLEY VINEYARDS zgodnie z art. 87–93 regulaminu Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „ELLA VALLEY VINEYARDS” dla towarów z klasy 33 (zgłoszenie nr 3 360 914)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Hachette Filipacchi Presse SA

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: zarejestrowany we Francji słowny znak towarowy i słowny wspólnotowy znak towarowy „ELLE” dla towarów należących do klasy 16 (wspólnotowy znak towarowy nr 3 475 365)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 ze względu na to, że właściwy krąg odbiorców nie dostrzeże żadnego związku między rozpatrywanymi znakami towarowymi, a używanie znaku towarowego „ELLA VALLEY VINEYARDS” nie będzie powodowało czerpania nienależytych korzyści z renomy wcześniejszych znaków towarowych „ELLE”.

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2010 r. — ING Groep przeciwko Komisji

(Sprawa T-33/10)

(2010/C 80/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ING Groep NV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: O. Brouwer, M. Knapen oraz J. Blockx, advocaten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, także z uwagi na brak uzasadnienia lub nienależyte uzasadnienie w zakresie, w jakim decyzja ta kwalifikuje modyfikację czynności dokapitalizowania zasadniczego kapitału podstawowego jako pomoc dodatkową o wartości 2 mld EUR;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, także z uwagi na brak uzasadnienia lub nienależyte uzasadnienie w zakresie, w jakim Komisja uzależniła zatwierdzenie pomocy od przyjęcia zakazów przywództwa cenowego określonych w decyzji oraz w jej załączniku II;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, także z uwagi na brak uzasadnienia lub nienależyte uzasadnienie w zakresie, w jakim Komisja zatwierdziła wymogi w zakresie pomocy restrukturyzacyjnej idące dalej, niż jest to odpowiednie i czego wymaga komunikat o restrukturyzacji;
- obciążenie Komisja kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W związku z zamieszczeniem na rynkach finansowych na przełomie września i października 2008 r., w dniu 10 listopada 2008 r. państwo niderlandzkie dokapitalizowało zasadniczy kapitał podstawowy spółki ING (zwanej dalej „skarżącą”) kwotą 10 mld EUR (czynność ta zwana jest dalej „czynnością dokapitalizowania”). Pomoc ta została tymczasowo zatwierdzona przez Komisję Europejską w dniu 12 listopada 2008 r. na okres 6 miesięcy.

W styczniu 2009 r. państwo niderlandzkie zgodziło się przejąć ryzyko gospodarcze dotyczące części aktywów skarżącej, które utraciły wartość. Czynność ta została tymczasowo zatwierdzona przez Komisję Europejską w dniu 31 marca 2009 r., przy czym państwo niderlandzkie zobowiązało się dostarczyć plan restrukturyzacyjny dotyczący skarżącej. W październiku 2009 r. skarżąca i państwo niderlandzkie zgodziły się na modyfikację pierwotnej czynności dokapitalizowania w celu umożliwienia wcześniejszej spłaty połowy wartości dokapitalizowania. Ostateczną wersję planu restrukturyzacyjnego skarżącej przedstawiono Komisji w dniu 22 października 2009 r.

W dniu 18 listopada 2009 r. Komisja uchwaliła zaskarżoną decyzję, w której zatwierdziła środek pomocowy z zastrzeżeniem zobowiązań restrukturyzacyjnych określonych w załącznikach I i II do decyzji.

Skarga wniesiona przez skarżącą ma na celu doprowadzenie do częściowego stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 18 listopada 2009 r. w sprawie pomocy państwa nr C 10/2009 (ex N 138/2009) dokonanej przez Niderlandy w ramach planu zabezpieczenia nie płynnych aktywów oraz restrukturyzacji skarżącej w zakresie, w jakim decyzja ta: (i) uznaje modyfikację czynności dokapitalizowania za dodatkową pomoc w wysokości 2 mld EUR; (ii) uzależnia zatwierdzenie pomocy od przyjęcia zakazów przywództwa cenowego; (iii) uzależnia zatwierdzenie pomocy od przyjęcia wymogów restrukturyzacyjnych wykraczających poza to, co jest proporcjonalne i wymagane w świetle komunikatu o restrukturyzacji.

Skarżąca twierdzi, że należy stwierdzić częściową nieważność zaskarżonej decyzji z następujących przyczyn.

W ramach pierwszego zarzutu, dotyczącego modyfikacji czynności dokapitalizowania, skarżąca twierdzi, że Komisja:

- a) naruszyła art. 107 TFUE poprzez uznanie, że modyfikacja czynności dokapitalizowania dokonanej pomiędzy skarżącą a państwem niderlandzkim stanowi pomoc państwa;
- b) uchybiła obowiązkowi należytej staranności oraz naruszyła postanowienie art. 296 TFUE poprzez brak starannego i bezstronnego zbadania wszelkich istotnych aspektów pojedynczego wypadku, niewysłuchanie osób zainteresowanych oraz brak odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

W ramach drugiego zarzutu dotyczącego zakazu przewodnictwa cenowego nałożonego na spółkę ING oraz spółkę ING Direct, skarżąca twierdzi, że Komisja:

- a) naruszyła zasadę dobrej administracji ponieważ nie zbadała w sposób staranny i bezstronny wszelkich istotnych aspektów pojedynczego wypadku, a ponadto naruszyła obowiązek należytego uzasadnienia decyzji;
- b) naruszyła zasadę proporcjonalności poprzez uzależnienie zatwierdzenia środka pomocowego od zakazów przywództwa cenowego, które nie są ani odpowiednie, ani konieczne, ani też proporcjonalne;

- c) naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE, a także niewłaściwie zastosowała zasady i wytyczne zawarte w komunikacie o restrukturyzacji.

W ramach trzeciego zarzutu, dotyczącego nieproporcjonalności wymogów restrukturyzacyjnych, skarżąca twierdzi, że decyzja dotknięta jest następującymi wadami:

- a) błędem w ocenie, ponieważ Komisja błędnie obliczyła bezwzględna i względną wartość pomocy, a także naruszyła zasady proporcjonalności i dobrej administracji poprzez wymaganie nadmiernej restrukturyzacji bez starannego i bezstronnego zbadania istotnych okoliczności faktycznych, o których została powiadomiona;
- b) błędem w ocenie oraz nieadekwatnością wnioskowania poprzez odejście w toku dokonywania oceny wymaganej restrukturyzacji od komunikatu o restrukturyzacji.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 30 listopada 2009 r. w sprawie F-55/08,
De Nicola przeciwko EBI, wniesione w dniu 28 stycznia
2010 r. przez Carla De Nicolę**

(Sprawa T-37/10 P)

(2010/C 80/67)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Carlo De Nicola (Strassen, Luksemburg)
(przedstawiciel: adwokat L. Isola)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie nieważności zaskarżonych przepisów;
- nakazanie zapłaty kosztów postępowania, odsetek i rewaloryzacji przyznanego kredytu

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu do Spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 30 listopada 2009 r. Wyrokiem tym oddalono skargę w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji, którą druga strona postępowania oddaliła wniosek o

ponowne rozpatrzenie, z jednej strony sprawozdania z oceny wnoszącego odwołanie za 2006 r. oraz z drugiej strony decyzji Banku dotyczącej awansów o 2006 r., w zakresie w jakim wnoszący odwołanie nie otrzymuje na ich podstawie awansu a także wniosek o stwierdzenie nieważności oceny informacyjnej za 2006 r.; stwierdzenie, że wnoszący odwołanie był ofiarą molestowania psychologicznego; nakazanie Bankowi naprawienia szkody, którą miał on ponieść w związku z tym molestowaniem i wreszcie żądanie stwierdzenia nieważności decyzji odmawiającej przejścia określonych kosztów medycznych związanych z laseroterapią.

Celem uzasadnienia swoich żądań wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- SSP niezgodnie z prawem zaniechał wypowiedzenia się i całkowicie pominął rozpatrzenie przedmiotu skargi (przykładowo, drugi i trzeci argument żądania stwierdzenia nieważności, odmowę wydania rozstrzygnięcia co do istoty przez komitet do spraw zażaleń itd.), tudzież świadomie zadcycdował o rozpatrzeniu tylko niektórych zarzutów;
- SSP nie wypowiedział się w kwestii wniosku wnoszącego odwołanie o zbadanie zachowania jego przełożonych w świetle przyjętych przez drugą stronę postępowania kryteriów oceny. Ponadto, stwierdził on w sposób błędny, że zarzucany przez wnoszącego odwołanie mobbing stanowił zachowanie pracowników, podczas gdy ten przypisał je bezpośrednio i wyłącznie EBI;
- kolejny zarzut odwołania dotyczy braku dostarczenia wyjaśnień i przesunięcia ciężaru dowodu oraz braku uzasadnienia. W tym ostatnim względzie utrzymuje się, że SSP nie przedstawił uzasadnienia w przedmiocie licznych dokumentów mających decydujące znaczenie, tudzież przedstawił wewnątrznie sprzeczne lub nielogiczne uzasadnienie, które jest zatem zasadniczo nieprawidłowe. Przywołane zostają w szczególności odmowa zastosowania art. 41 regulaminu pracowniczego oraz oddalenie wniosku o stwierdzenie nieważności sprawozdania informacyjnego za 2006 r.;
- wnoszący odwołanie utrzymuje wreszcie, iż z uwagi na to, że chodzi o prywatnoprawną umowę o pracę brak jest przesłanek zastosowania analogii i zastosowania do niniejszego przypadku przepisów i przesłanek procesowych odnoszących się do urzędników wspólnotowych zatrudnionych na podstawie publicznoprawnej umowy